

Zümi zúrben

2018

Zümi, a méhecske a társaival együtt a Kerekerdő közepén, egy virágos réten élte a méhek mindennapi életét: a gyors reggeli készülődés után nektárt gyűjtött a réten, majd az egész napi munka után este fáradtan bújt az ágyba.

Ezen a reggelen Zümi valamiért korábban kelt fel a megszokottnál. Olyan sötét volt még a szobájában, hogy szinte az orra hegyéig sem látott, így alig tudta időben elvégezni a teendőit, mielőtt elindult volna dolgozni. – Nem indul valami jól a napom! – gondolta, miközben gyorsan belebújt a ruhájába és elsietett a rétre virágokat beporozni.

A nap további része sokkal jobban alakult, mint ahogyan azt ezek után várta. A napsugarakban fürdő réten gyorsan ment a munka és hamar összegyűjtötte az aznapi nektármennyiséget. Úgy döntött, hogy ebben a szép időben elhívja barátját, Zümillát az Öreg tölgyhöz piknikezni. Hamarosan már úton is voltak, és jókedvűen beszélgettek a ragyogó napsütésben. Alighogy odaértek az Öreg tölgyhöz hatalmas vihar támadt, és a szél messzire fújta őket egymástól. Zümi egy ismeretlen helyen tért magához, teste sajgott a fájdalomtól. Rémműlten nézett körül, de sehol sem látta Zümillát. Ekkor eszébe jutott, hogy minden méhnek van egy barát-detektora, aminek a segítségével bárhol megtalálhatják egymást. Gyorsan megtapogatta a zsebeit, de azok üresek voltak. Körbenézett, és látta, hogy a detektor széttört darabjai mindenfelé szétszóródtak. Elhatározta, hogy összeszedi a darabokat és megjavítja a detektort. Nem volt könnyű dolga, mivel a nagy szélviharban megsérült a szárnya, de összeszedte minden erejét és sikerült összegyűjtenie minden darabot, és egy biztonságos odú mélyén összeszerelte azokat, miközben a szárnyát pihentette. Amint készen lett, gyorsan betáplálta Zümilla nevét, erre a gép felmordult, majd vakító szikrázás közepette több különböző útvonalat is megadott.

- Valamit rosszul szerelhettem össze! – mormogta maga elé – Végig kell járnom az összes útvonalat, hátha valahol megtalálom Zümillát!

Elkezdte követni a detektor utasításait, de nem akadt barátja nyomára. Az utolsó útvonalhoz már nem fűzött túl sok reményt, ám az egy sötét barlanghoz vezette, ahonnan halk nyöszörgés szűrődött ki. Egyből felismerte Zümilla hangját, és gyorsan bemászott a barlang nyílásán. Éppen csak átért, amikor az hangos dübörgéssel beomlott. Körülnézett, és megpillantotta a rémműlt Zümillát egy nagy szakadék túloldalán, a barlang sarkában gubbasztva. Szegény mozdulni sem mert a félelemtől. Nagy nehezen sikerült megnyugtatnia, és megígérte, hogy kivezeti erről a sötét és rémisztő helyről.

- Emlékszel még a kedvenc játékunkra? – kérdezte Zümi.

Zümilla alig észrevehetően bólintott.

- Akkor gondoldj arra, hogy a réten vagyunk és együtt játszunk! Csak csináld azt, amit én és nem lesz semmi baj!

Zümi nagyon figyelt a lépéseire, miközben Zümilla pontosan ugyan azt tette, amit ő. Mind a ketten sikeresen eljutottak a barlang egy-egy kijáratához. Zümi, amint kiért a szabadba, egyből Zümilla keresésére indult, meg is találta őt nem messze, ájultan a barlang szájánál. Ahogy segítség után kutatva kétségbeesetten körbepillantott, észrevette a folyó túloldalán, tőlük nem is olyan messze az otthonukat, a biztonságos kaptárt.

- Ha Zümilla nem tér magához, nem tudunk átrepülni a folyó felett! - gondolta.

Lágyan megpaskolta a lány arcát, de az meg sem rezzent.

- Valami mást kell kitalálnom!

Ekkor észrevette a réten a növények levelein gyöngyöződő friss harmatcseppeket.

- Ezekkel biztosan fel tudom majd ébreszteni! - kiáltotta és gyorsan összegyűjtötte őket, majd óvatosan megmosta a hűvös cseppekkel Zümilla arcát. Barátja hamarosan magához tért, bár még egy kicsit bágyadt volt, de sikerült átrepülniük a folyón.

- Köszönöm, hogy megmentettél Zümikém! – hálálkodott Zümilla, miközben beléptek a kaptár tágas ajtaján.

A kaptárba érve azonnal a méhkirálynő elé járultak. Elmesélték, mi történt velük. A kaptárban mindenki nagyon örült, hogy épségben hazaértek. Zümilla elmesélte, hogy Zümi mentette meg az életét. A királynő látta, hogy már nagyon fáradtak, ezért pihenni küldte őket, s másnapra szervezett egy nagy ünnepséget a tiszteletükre. Reggel, miután szép ruhába öltöztek, Zümist hősiességéért a királynő lovaggá ütötte, majd a királyi festővel egy portrét készíttetett róla. Mikor a festmény elkészült, Zümi és Zümilla ismét szárnyra keltek, hogy a vihar miatt elmaradt közös pikniket bepótolják.

Zizi a kincsvadász

2019

Zümi és Zümilla a két bátor méhecske a közös kalandjuk után bepótolták az elmaradt pikniket, és egyre jobban egymásba habarodtak. Hamarosan össze is házasodtak és gondtalanul élték életüket a kaptárban. Egy szép napon a legnagyobb álmuk is teljesült, megszületett Zizi, a gyermekük.

Ahogy Zizi cseperedett, egyre többet járt az erdőbe, szeretett kincskeresőset játszani. Ilyenkor azt képzelte, hogy ő Zümdiana Jones, a híres kincsvadász, az emberek által elhagyott dolgok pedig kincsek, amiket trükkös csapdák védenek a fosztogatóktól. Az egyik nap talált egy barlangot az öreg tölgy közelében, elhatározta, hogy ez lesz az ő kincseskamrája. Össze is gyűjtött mindenféle dolgot az erdőben, még egy nyuszt is talált, de az túl gyors volt, így nem tudta elkapni. Egy tarisznyába gyűjtötte az elszórt kincseket, majd a barlangba érve felakasztotta azt egy kiugró sziklára. A súlyos tehertől a szikla megmozdult, és egy hangos kattanas kíséretében Zizi lába alatt kinyílt egy csapóajtó, amin keresztül a mélybe zuhant.

A kis méhecske pár perc múlva magához tért, és egy félhomályban úszó hatalmas csarnok tárult a szemei elé, a falakon mindenhol különös szövegek, a földön pedig hatalmas, képekkel borított nyomólapok. Zizit egyszerre járta át a félelem és az izgalom. Példaképe, Zümdiana Jones történeteiből tudta, hogy ez nem lehet más, mint az ősi Maja méhek egy elfeledett temploma. Ahogy jobban körülnézett, az egyik falon ismerős jelekre lett figyelmes. A Zümdiana filmekből megszerzett kevéske maja nyelvtudásával lefordította a jeleket, és a kapott versike utasításait követve sikerült kinyitnia a terem túloldalán lévő ajtót, amin éppen csak sikerült átsurrania, de a szárnyai sajnos megsérültek.

Egy újabb teremben találta magát, a padlón itt is kapcsolók voltak, különböző ábrákkal, a falon pedig a már ismerős jelek. Ismét nagy hasznát vette a filmekből szerzett tudásának, sikerült lefordítania a versikét és azt megfejtve ismét kitárult előtte egy ajtó. Reményekkel telve és immár meggyógyult szárnyakkal lépett át a kapun és a túloldalon ismét egy termet talált. - De miéért! - gondolta, és eszébe jutott a híres Zümábel-féle reklám. Ahogy jobban körülnézett, észrevette, hogy ez a hely másabb, mint az eddigiek. Középen hatalmas rácsok szeltek ketté a termet, előtte a távolban hatalmas lángok között egy arany lépesmézet, míg a rácsok túloldalán egy fura, méhecske kinézetű szerkezetet látott. A padlón hatalmas lyukak tátongtak, emellett bombák, denevérek és még szellemek is voltak a teremben. - Jó lesz vigyázni velük! - gondolta. Az egyik falon lévő írást ismét sikerült lefordítania és hamarosan rájött, hogy hogyan tudja irányítani a rács túloldalán lévő szerkezetet. Majd észrevette a túloldalon lévő nyomólapot is, amire ráirányítva a robotot, kialudt a tűz az arany lépesmész körül. Gyorsan odaszaladt, és rátette a kezét az arany lépesmészre, de az még forró volt, így várt, mielőtt levette a talapatról. - Hogy fog ennek anyja és apa örülni! - kiáltott fel ujjongva, de közben a szemei könnybe lábadtak. Ekkor hirtelen ismét megnyílt alatta a föld. Ahogy zuhant lefelé, még búcsút intett a terem túloldalán bujkáló nyuszinak.

Hangos puffanással ért földet. Amint körbetekintett, észrevette, hogy víz zubog a terembe és lassan megtölti azt. - Gyorsan ki kell jutnom! - gondolta. Miközben a kiutat kereste, a falon ismét egy feliratot talált, de az annyira megrongálódott, hogy már nem tudta elolvasni. Ahogy a kiutat kereste, a földön egy "Z.J." feliratos tarisznyát talált, benne a sérült szövegrész lehetséges fordításaival. Gyorsan elkezdte a leírásban szereplő helyeket átkutatni, de nem talált sehol semmit, a víz meg egyre csak zúdult be a terembe. Teljesen kétségbe esett, mire az utolsó helyre ért. Átkutatott mindent a hintaló körül, de nem talált semmi érdekeset. Kétségbeesetten rogyott le a hintalóra és amint háromszor előre-hátra hintázott rajta, a terem túloldalán kinyílt egy rejtékajtó, és egy csapóajtón keresztül a kaptár tróntermébe jutott.

Nagyon fáradt volt, ezért magához vett egy kis doboz propoliszt, hogy energiával töltsen fel magát. A lépesmészhez nem közelített, tudta, hogy a dolgozókat nem szabad zavarni. A méhkirálynő kincsesládáit is messze elkerülte, nem akart vitába keveredni az őrökkel. Tisztelettel meghajolt a királynő trónusa előtt. A

királynő nagyon örült, hogy Zizi épségben hazaért a kalandokkal teli útról. Megengedte neki, hogy a királyi éléskamrából vigyen egy doboz propoliszt a szomorkodó szüleinek. Út közben összetalálkozott a nyuszival, akiről kiderült, hogy a királynő küldte Zizi után leskelődni. Figyelnie kellett, nehogy nagy bajba keveredjen Zizi. Mikor felvette az ajándék propoliszt, gyorsan hazament a szüleihez. Volt nagy öröm, mikor meglátták. Vacsora után elmesélte kalandjait a szüleinek. Annyira belefáradt a sok vándorlásba, és a történetek elmesélésébe, hogy nyomban elaludt. Álmában megjelent a méhek Tündére, s azt mondta Zizinek: - Egy nagyon fontos küldetést szeretnék rád bízni! ...

Scottie színre lép

2020

Zizi a kalandjai után fáradtan dőlt az ágyba. Másnap kipihenten ébredt fel és még a fülében csengtek a méhek Tündérének szavai: "Egy nagyon fontos küldetést szeretnék rád bízni! Egy távoli világból érkezett barátom, Scottie bajba került és kényszerleszállást hajtott végre a közelben. Kérlek, keresd meg és segíts neki a hazajutásban!" Zizi elkezdte törni a fejét, hogy hogyan bukkanhatna Scottie nyomára, és eszébe jutott az a teleszkóp, amit nemrégiben rendelt a zümterneten, de a drón, ami kiszállította, elromlott és szétszórta a darabjait az erdőben. Ha össze tudná szerelni a távcsövet, a Kopár-csúcs tetejéről szétnézve biztosan megtalálná Scottiet. Gyorsan el is indult az erdő felé, miközben a darabokat keresgélte, úgy érezte, mintha valaki figyelné...

Miután összegyűjtötte a távcső darabjait Zizi a Kopár-csúcs tetejére vitte és ott összeszerelte azokat, majd elkezdte kémlelni a messzeséget. A távolban fekete füstcsíkot látott az ég felé szállni. - Biztosan ott lesz ez a Scottie! - gondolta, majd gyorsan elindult a füst irányába. Hamarosan meg is érkezett, és egy hatalmas gömbalakú szerkezetet talált félig a földbe fúródva a kidőlt fák között. Az oldalán hatalmas lyuk tátongott, Zizi gyorsan belépett rajta. Amint szétnézett odabent, a sarokban egy fura figurát vett észre egy hatalmas tartály alá szorulva. - Ő lehet Scottie. De hogyan szabadítsam ki? - töprengett magában. Végül a központi számítógép segítségével aktiválta a robotkart, ami elmozdította a hatalmas tartályt, és sikerült kiszabadítania újdonsült barátját.

Scottie nagyon hálás volt, amiért Zizi kiszabadította őt a törmelék alól. Elmesélte neki, hogy éppen hazafelé tartott az úrhajójával, amikor egy napkitörés miatt az meghibásodott és kényszerleszállást kellett végrehajtania. Sajnos eközben az úrhajó is megrongálódott, néhány darabja leszakadt és szétszóródott a környéken. Scottie lába megsérült és csak bicegve tud járni, így megkérte Zizit, hogy segítsen neki és gyűjtse össze az úrhajó szétszóródott darabjait. Szerencsére a központi számítógép rögzítette a darabok lehetséges helyét, de a meghibásodás miatt az útvonaltervezője nem működött a legjobban, de így is sikerült Zizinek megtalálni az úrhajó darabjait.

Miközben Zizi az úrhajó darabjai után kutatott, Scottie sem tétlenkedett. A zuhanástól még minden porcikája sajgott, de erőt vett magán és a központi számítógépen ellenőrizte a hajó állapotát. A vészprotokolt aktiválva az irányítóteremben hamar kialudtak a tüzek és helyre állt a rend, de a reaktorházban komolyabb problémák adódtak. Nagy nehezen felvette a védőöltözetét és a sötét lépcsőkön lebotorkált a minireaktorhoz, de az már veszélyesen túlmelegedett. A robbanást csak úgy kerülhette el, hogy újraindította a reaktort.

Miután Zizi visszatért az alkatrészekkel a szerelőrobot használatával kijavította az úrhajó hibáit és aktiválta a rendszereket. Ezután Zizi elbúcsúzott Scottie-tól, aki az úrhajójával nekivágott a hazafelé vezető hosszú útnak a sötét úron keresztül. Zizi is hazasielt a kaptárba, mert már nagyon hiányoztak neki a szülei és a barátai. Édesapja búskomor arca egy kicsit felderült, amint meglátta, és örömmel köszöntötte, majd elmondta, hogy azért ilyen szomorú, mert Zümilla még nem tért vissza az ősi katakombákból, ahová azért ment, hogy a királynő koronáját megjavítsa, kiirtsa belőle a rá támadt korona-vírust. Zizi azonnal elhatározta, hogy

visszamerészkedik a sötét mélységbe és mindenképpen megkeresi az édesanyját. Mielőtt átpréselte volna magát a trónteremből nyíló szűk hasadékon, Zümdiana Jones még ellátta néhány jótanáccsal és odaadta neki a legendás ostorát is. Zizi ismerős folyosókon haladt át, míg végül elért az arany lépeszméz termébe. A terem túoldalán egy fal mögül az édesanyja elgyötört hangja szűrődött ki. - Anya biztosan bekapcsolt egy csapdát! - gondolta Zizi. Sokáig töprengett azon, hogyan tudná kiszabadítani. Majd eszébe jutott, hogy ha elárasztaná vízzel a fal mögötti részt, akkor az édesanyja felúszhatna a fal tetejéhez, és így megszabadulhatna a fogságból. Az elhatározást tett követte, hangos kiabálásával és méhecsketáncával felhívta magára az ősi robot figyelmét, ami így elkezdte az ő mozgását követni, mintha Zizi tükörképe lenne. A robot segítségével sikerült megnyitnia a vízcsapot és elárasztani a Zümillát csapdába ejtő falrész mögötti helyet és így sikerült onnan kiszabadulnia és közösen visszatérhettek a kaptárba a királynő megjavított koronájával.

I. Zazisztániai Zümmeralda

2021

Zizi és Zümilla fáradtan tért vissza a kaptárba, ahol hatalmas felbolydulás fogadta őket. Mint megtudták, miközben a korona megjavításán fáradoztak, a kis trónörökös, I. Zazisztániai Zümmeralda - a barátainak csak Zazi - eltűnt és már két napja senki sem látta. Zizi jól ismeri Zazit, gyakran bújócskáztak együtt a kaptár melletti erdőben, így Zizi elhatározta, hogy szétnéz azon a környéken, hátha rátalál a kis trónörökösre.

Miután Zizi átkutatta a környező erdőt, visszatért a kaptárba és szomorúan jelentette a királynőnek, hogy sehol sem találta Zazit, pedig még a titkosügynök nyuszt is segítségül hívta, de nem találtak mást, csak egy gyűrött, láthatólag sokat olvasott könyvet, aminek a címe Galaxis útikalauz stopposoknak...

Eközben sok-sok fényévre a Földtől Scottie az I3-as galaktikus szupersztádán tart hazafelé nemrégiben megjavított űrhajóján. A navigációs rendszere szerint a következő lehajtón letérve már csak két fényévet kell utaznia szeretett bolygójáig. A megadott helyen le is fordul és a távolban feltűnik az otthona, amikor észreveszi, hogy egy aszteroidamezőre keveredett. - Ez a fránya GPS, már megint hová vezetett? - morgolódik Scottie.

Scottie nagy nehezen átvégődött az aszteroidamezőn és sikeresen landolt a bolygóján. Lecsavarozta a navigációs rendszere szerelőpanelét, hogy kiderítse, mi lehet a meghibásodás oka, és a vezetékek között egy sárga kis gombócot vett észre. - Te ki vagy? - kérdezte Scottie.

- I. Zazisztániai Zümmeralda vagyok! - hangzott a határozott válasz - És parancsolom, hogy vigyél azonnal haza! Scottie jót derült a kis trónörökös válaszára, majd elmagyarázta neki, hogy most nem tudja hazavinni, mivel az űrhajója súlyos sérüléseket szenvedett a Földön, majd az aszteroidamezőn való átkelés során. Szegény Zazi nagyon elkeseredett és bánta már, hogy kalandokat keresve fellopódzott és elbújt az űrhajón. Ekkor eszébe jutott Scottienak a népe egyik ősi története, amely arról szól, hogy több száz évvel ezelőtt egy gonosz sárkány elfoglalta a Köpködő-vulkán mélyén megbújó barlangot, ahonnan utat lehet nyitni a világegyetem minden részére. A történet megemlíti még egy sárga, fekete csíkos lovagot is, aki egy napon eljön a csillagok közül és legyőzi a sárkányt. - Lehet, hogy róla szól a jövőndölés? - tűnődött el Scottie, majd elmesélte Zazinak is a történetet, aki elhatározta, hogy legyőzi a sárkányt. Scottie elküldte őt a romos fegyvertárba, hogy az ősi tekercs utasításait követve megkeresse a szent fegyvereket, amelyekkel legyőzheti a sárkányt.

Miután Zazi sikeresen felfegyverezte magát, a Köpködő-vulkán felé vette az irányt. Amint belépett a barlangba, egy fényes tűzgolyó repült felé. Csak annyi ideje maradt, hogy a pajzsát és a kardját maga elé tartsa. A roppant tűzgolyótól a fegyverei elolvadtak. - Most aztán végem! - gondolta kétségbeesve, miközben balra szökkent a következő tűzgolyó elől. Ugrás közben azt vette észre, hogy a sárkány követi a mozdulatait.

- Nem valami eszes egy jószág! - gondolta Zazi - Ezt még a hasznomra is fordíthatnám! Ha sikerülne becsalnom a hegyes kristályok közé, talán megsérülne és legyengülne annyira, hogy a túloldalon található veremből nem tudna kimászni soha többé.

Zazi ügyesen belevezette a sárkányt a hegyes kristályokba, amelyek megsebeztek, és egyre jobban legyengítették azt, és végül hangos ordítás közepette eltűnt a sötét mélységben. Az ordításától egy hatalmas cseppkő lezuhant és hidat nyitott Zazinak, így át tudott kelni a barlang túloldalára, ahol belépett a csillagkaput rejtő terembe. Ott minden tele volt veszélyes, hegyes kristályokkal és több furcsa kristálytojás is hevert a földön elszórva. A sarokban halvány kék fényvel derengett a csillagkapu. Zazi gyorsan odaszalad és átlépett rajta, de nem történt semmi. A keretben furcsa, kerek mélyedéseket vett észre. - Talán, ha azokat a fura tojásokat beleraknám ezekbe, akkor kinyílna a kapu. - töprengett Zazi.

Zazinak sikerült összegyűjtenie a kristályokat és amint elhelyezte azokat a kapun lévő mélyedésekben, furcsa, földöntúli fény ragyogott fel a nyílásban. A csillagkapu keretén lévő véseteket tanulmányozva sikerült megfejtenie a használatát is, nem kell mást tennie, csak belépnie a fénybe és közben arra a helyre gondolnia, ahová szeretne eljutni.

Zazi nagy örömmel lépett be a kapun, miközben az otthonára gondolt, ám egy pillanatra eszébe jutott kedvenc könyve, a Galaxis útikalauz stopposoknak és a vagonok bolygója...

Zazi hazatér

2022

Miközben Zazi átlépett a csillagkapun, eszébe jutott a kedvenc könyve és az abban található lények, a vagonok bolygója. Ahogy átért a kapu túloldalára, az otthoni mezők helyett egy kietlen világ fogadta. Mivel nem koncentrált eléggé az otthonára, így a vagonok bolygóján találta magát. Elkeseredésében leült egy sziklára és elsírta magát. Kis idő elteltével egy rákocska szólította meg, aki, miután Zazi elmesélte neki a történetét, azt javasolta, menjen el a nem messze található hivatalba és töltsön ki egy hazaszállítási kérelmet, majd menjen el az úrkikötőbe, ahonnan majd hazaszállítják. Miután Zazi megköszönte a segítséget, a rákocska azt tanácsolta, hogy gyűjtse össze a szétszórta vagon versesköteteket, hogy legyen mit olvasnia a hosszú úton, és még annyit kért, hogy vigyázzon rá és a családjára, ne tapossa őket össze az útja során.

A kis trónörökös megfogadta a rákocska tanácsát és hamarosan már egy hazafelé tartó úrhajón találta magát. – Még jó, hogy összeszedtem ezeket a könyveket! – örvendezett Zazi és előhúzta a legvaskosabb verseskötetet. Elkezdte hangosan felolvasni az egyik vagon verset, de az annyira szörnyű volt, hogy az utasok és a legénység tagjai is fájdalmukban hangosan felkiáltottak és többen ájultan estek össze. – Nem véletlenül voltak kidobva ezek a könyvek! – gondolta Zazi, miközben az úrhajó pörögve becsapódott egy közeli bolygóba. Szerencsére senki nem sérült meg komolyabban, csak az úrhajó. A legénység a biztonság kedvéért halomba rakta és elégette Zazi könyveit, nehogy újabb kalamajkát okozzanak. Az úrhajó megjavításához össze kellett gyűjteniük annak a zuhanás során szétszóródott darabjait. Felosztották egymás között a területet, és Zazinak is jutott egy rész, amit át kellett vizsgálnia. Miután összegyűjtötték a szétszóródott darabokat, azokat a szervízrobotok hamarosan be is szerelték a helyükre és már folytathatták is az útjukat. Zazi ismét elhelyezkedett az utastérben, amikor meghallotta a pilóta izgatott hangját. Mint kiderült, a zuhanás után elhagyta valahol az úrhajó indítókulcsát. Szívesen megkeresné, de nem teheti, mert ahhoz egy indítókulcs megkeresési kérvényt kellene benyújtania a vagon hivatalban, de a kulcs nélkül az úrhajó nem indul, így nem tud visszamenni, hogy beadja a szükséges iratokat. – Most mitévő legyek? – töprengett magában, majd meglátta Zazit és felderült az arca. – Megkeresnéd nekem az indítókulcsot? – kérdezte Zazitól, aki igennel felelt. Miután a pilóta részletesen elmondta Zazinak, hogy a zuhanás óta merre járt, nem okozott neki gondot a kulcs megtalálása. A pilóta annyira megörült, hogy megengedte Zazinak, hogy ő vezesse az úrhajót a Földre.

Zazi egy kicsit megszeppent, de nagyon megörült a felelősségteljes feladatnak. – Csak arra vigyázz, hogy kerüld el a fekete lyukakat és azokat a fránya nagy sziklákat! – kiáltotta jókedvűen a pilóta.

Zazi sikeresen elvezette az űrhajót a Földre, majd miután búcsút intett a pilótának és az űrhajó eltűnt a felhők között, alaposan szemügyre vette az otthonát. - Valami nagyon megváltozott itt! - gondolta magában. - A kaptár is másképpen néz ki, de még ezek a gonosz medvék is teljesen megváltoztak! De legalább a virágok ugyan olyan szépek! Zazi el is határozta, hogy szed egy csokorra való virágot az anyukájának, mielőtt hazamegy a kaptárba.

Az idő fogságában

2023

Zazi kezében a virágcsokorral sietve szaladt be a palotába, hogy minél előbb átölelhessen az édesanyját. Amint berohant a trónterembe, nagy meglepetésére egy sereg robotmedvével találta magát szemben. A királyuk hangosan felkiáltott:

- Vigyétek azonnal ezt a rabszolgát a többi közé a tömlöcbe!

Zazit lefogták, és egy sötét cellába zárták. Nagyon elkeseredett a kis méhecske és miközben sűrűn potyogtak a könnyei, valaki elgyötört hangon szólította meg a zárka sötét sarkából:

– Ki vagy te és miért sírsz? – kérdezte a hang.

Miután Zazi elmesélte a történetét a hang hitetlenkedve folytatta:

– Az nem lehet! Te nem lehetsz Ő! – Majd rövid csend következett és így folytatta: – De ha mégis igaz... El kell menned a Kopár-csúcsra! Ő majd segít neked! Most fogd ezt a kulcsot és menj!

Zazi felkapta a földről a feléje dobott kulcsot és mielőtt bármit is kérdezhett volna, a hang ismét ráparancsolt:

– Siess! Most azonnal el kell tűnnöd innen!

Zazi gyorsan el is indult, de nem volt szíve otthagyni a többi bajba jutott méhecskét, ezért sorra kinyitotta a zárkákat és az öröket kicselezve közösen kimenekültek a tömlöcből.

Miután a többi méhecske megtudta, hogy Zazi a Kopár-csúcsra tart, elmondták neki, hogy lakik ott egy remete az Öreg tölgy odvában, de ha nem visz elég ajándékot neki, az szoba sem fog állni vele, és emellett figyelmeztették, hogy nagyon vigyázzon az úton, mert a robotmedvék teleszórták csapdával az egész területet.

Zazi nagy nehezen, a csapdákat elkerülve eljutott az Öreg tölgyhöz, amiből halk neszezés szűrődött ki. Szerencsére út közben sok gyümölcsöt össze tudott gyűjteni ajándék gyanánt, amelyeket most letett egy nagy kőre, majd hátrébb húzódott. Hirtelen egy öreg méh rohant ki az üregből és hangos csámcsogás közepette elkezdte enni a gyümölcsöket. Ahogy Zazi jobban megnézte, nagyon ismerősnek találta.

– Ez a kalap! Meg ez az ostor! – törte a fejét, majd felkiáltott: - De hiszen te Zümdiana Jones vagy!

Erre az öreg megtörölte a száját és így szólt:

- És ha igen? Ki vagy te és mit akarsz itt?

Zazi elmesélte a kalandjait az öregnek, akinek a szeme könnybe lábadt, majd így szólt hozzá:

- Az nem lehet, te nem lehetsz ő, hiszen már több, mint kétszáz éve, hogy a kis trónörökösnek nyoma veszett! Megesküdtem, hogy megtalálom, de kudarcot vallottam és a királynő szíve megszakadt bánatában. Nem sokkal ezután egy űrhajó landolt a réten és hiába küzdöttünk, az abból kiözönlő robotmedvék elfoglalták az egész birodalmat.

Hosszas tanakodás után arra jutottak, hogy korábbi utazásai során a csillagkapu nem csak egy új helyre, de az időben is előrerépitette Zazit.

– Mintha a robotmedvéknek lenne egy időgéjük! – kiáltott fel az öreg. – Van egy kulcsom a palota hátsó bejáratához, azzal észrevétlenül be tudsz jutni! Csak már nem emlékszem, hogy pontosan hová is tettem, de

ha követed az utasításaimat, biztosan megtalálsz! Zazi belépett az odúba és igencsak meglepődött attól, ami ott fogadta, nem ilyennek képzelte el egy remete lakását!

Végül az öreg Zümdiana utasításait követve sikerült Zazinak megtalálnia a palota kulcsát, és észrevétlenül bejutnia oda.

– Vajon ha robotmedve lennék, hol tartanám az időgépet? – morfondírozott magában. – Hát persze, a raktárban! – kiáltott fel majdnem, de visszafogta magát és észrevétlenül elosont a raktárig, amit már egy ideje biztosan nem használhattak, mert a plafonról mindenfelé szikrázó vezetékek csüngtek alá. A falon nagybetűs felirat: „PakoLOtron 2000 a raktárosok legjobb barátja! Fejlett testkövető funkciójával minden eddiginél könnyebbé teszi a pakolást! Csak mondja ki hangosan, hogy „aktivál” és máris aktiválta az eszközt! Ezután mozogjon, és a robot követni fogja önt, bármerre is menjen!” Ez alatt pedig olyan apró betűkkel, amit szinte már el sem tudott olvasni Zazi, a következő állt: „Figyelem! Az eszköz használata csak akadálymentes környezetben és arra kiképzett személyzet számára ajánlott! A nem szakszerű használatból eredő károkért, a kezelőszemélyzet esetleges sérüléseiért a gyártó semmiféle felelősséget nem vállal!”.

– Ez nem valami biztató! – gondolta Zazi, majd meglátott a raktárban néhány nagy dobozt, rajtuk az IDŐGÉP felirattal, és egy homokórával. – Ezek azok, meg kell szereznem őket! – gondolta magában. – AKTIVÁL! – kiáltotta és a robot éles csikorgás közepette megmozdult.

Zazinak végül sikerült összegyűjtenie az időgép darabjait és miközben a PakoLOtron 2000 még mindig követte a mozgását, az egyik sarokban elbújva elkezdte összeszerelni azt. A dobozban található leírás alapján ez igen könnyen ment, kivéve az utolsó lépést: „95678. lépés – Helyezze be az Idő Kövét a zöld foglalatba, állítsa be a tárcsán a kívánt időpontot és lépjen be a fénybe!”

– Milyen Idő Köve? – lepődött meg Zazi! – Itt nincs semmilyen kő!

Több ideje nem is volt ezen töprengeni, mert a rács túloldalán, hangos robaj kíséretében áttörte a falat a robotmedvék királya.

– Csak nem ezt keresed?! – kiáltotta, miközben a nyakában lógó, zölden ragyogó kőre mutatott. – Sohasem fogod megszerezni! – ordította, miközben a kalapácsát hozzávágta a közelben álló robothoz, ami erre szikrázva örült forgásba kezdett.

– Hiba! Hiba! Hiba! Önellenőrzés indul... Hiba! Hiba! Hiba! Elülső és jobb oldali érzékelők sérültek! Hiba! Hiba! Hiba! Vegye fel a kapcsolatot az ügyfélszolgálat! Hiba! Hiba! Hiba! – harsogta folyamatosan a sérült robot.

– Most mit tegyek? – törte a fejét Zazi. – Megvan! Azok a vegyszeres hordók! Ha az azokban lévő anyagokat összekeverem, egy olyan erős robbanószert kapok, amivel talán legyőzhetem ezt a medvét!

Végül Zazi a sérült PakoLOtron 2000 segítségével összegyűjtötte a két hordó tartalmát majd a robotmedvék királyához hajította a veszélyes elegyet. Ekkor olyan hatalmas robbanás rázta meg a termet, hogy még a súlyos acélrácsok is meghajlottak az erejétől. Amint elült a por, Zazi megpillantotta szegény PakoLOtron 2000 darabjait mindenfelé szétszóródva a földön és a robotmedvék királyát, aki egy hatalmas kráter közepén feküdt. Zazi odabotorkált hozzá a törmelékhegyek között és levette a nyakából az Idő Kövét. Gyorsan behelyezett azt az időgép zöld foglalatába, majd a tárcsák segítségével beállított egy jóval az eltűnése utáni dátumot, hogy nehogy véletlenül összefusson a múltban saját magával, mert azt olvasta valahol, hogy az nagy baj lenne. Egy ragyogó, fényes kapu jelent meg előtte, de mielőtt még átléphetett volna rajta, a robotmedvék királya vészjósló hangon megszólalt:

– Ne hidd, hogy ezzel vége! Találkozunk még! Vagy már... – kacagott fel hörgő hangon.

Zazi belépett a fénybe és pár pillanat múlva már egy ismerős helyen találta magát, de még visszacsengtek fülében a robotmedvék királyának baljós szavai. Amint a rét túloldalán megpillantotta a palota ismerős körvonalait, Zazi könnyes szemmel rohanni kezdett, hogy minél előbb átölelhessen rég nem látott édesanyját. Zokogva rontott be a trónterembe és boldogan karolták át egymást a királynővel, miközben az udvarban futótűzként terjedt a hír, hogy a kis trónörökös hazatért. Rövidesen Zümdiana Jones is megjelent a trónteremben. Amint Zazi észrevette odament hozzá, átölelte, majd így szólt: - Figyelj rám Zümdiana! Nagy veszély közeleg! Azonnal cselekednünk kell!

De ez már egy másik történet...

A robotmedvék támadása

2024

Hamar eljutott Zizihez is a hír, hogy a legjobb barátja, Zazi szerencsésen hazaérkezett. El is határozta, hogy mielőbb meglátogatja, de szeretett volna valami ajándékot is vinni neki, ezért előbb kiment a kaptár körüli mezőre, és szedett neki egy csokorra való virágot. Amint belépett a trónterembe, látta, hogy Zazi és Zümdiana Jones elmélyülten beszélgetnek.

– Milyen jó, hogy itt vagy! – kiáltott fel mosolyogva Zazi, amikor észrevette, majd erősen átölelte. – Sajnos komoly gondban vagyunk, Zizikém! – folytatta komor arccal. – Nagy szükségünk van a segítségedre! A robotmedvék bármikor támadhatnak! Zümdiana éppen arról mesélt, hogy a legendák szerint az ősi Maja méheknek volt egy erős védelmi rendszerük. Ha jól tudom, te már jártál korábban a katakombákban – folytatta. – Megtennéd, hogy újra bejárod az ősi termeket és kideríted, hogy van-e a legendáknak valami alapja?

– Természetesen! – kiáltott fel Zizi és azonnal kiviharzott a trónteremből. – Kár volt ennyire sietnem! – gondolta egy kicsit később. – Legalább egy kis ennivalót hozhattam volna magammal...

Szerencséjére az barlanghoz vezető út tele volt friss gyümölcsökkel, amelyeket összegyűjtött, így már biztosan nem fog éhezni a kutatás során. A barlangba érve megtalálta a titkos lejáratot, amit évekkel ezelőtt fedezett fel, és azon keresztül ismét lejutott a mélybe. Sokáig bolyongott a sötétben, bejárt számtalan ismerős és ismeretlen helyet, de nem találta nyomát az ősi Maja méhek titokzatos fegyverének. Már lassan kezdte feladni a reményt és az összegyűjtött gyümölcsök is majdnem elfogytak, amikor egy hatalmas terem tárult fel előtte, a bejárat felett felirattal: „Ha nagy a vész és cserben hagyott az ész, megvédeni az otthonod, ragyogó kristályokkal tudod! Nézz bele a gömbbe és lesz részed nagy örömeinkbe!”

– Ez vajon mit jelenthet? – töprengett Zizi. Amint belépett a terembe, világossá vált számára, hogy aktiválnia kell az ott lévő kristályokat, majd a kristálygömbbel kell csinálnia valamit.

Miközben Zizi a kazamaták mélyét járta, a kaptárban is nagy volt a sürgölődés, lázasan készülődtek a robotmedvék támadására. Zazi és a többiek éppen a kaptár védelméről tárgyaltak, amikor a kis trónörökös így kiáltott fel: – Értesítenünk kellene az űrbeli barátunkat, Scottie-t is, biztosan segítene nekünk! – majd elviharzott a rádiós szoba irányába.

Sok-sok fényvnyire a kaptártól Scottie békésen szürcsölgette otthon a teáját, amikor a virtuális asszisztense jelezte, hogy vészjelzést fogott a Földről. – Biztosan a barátaimtól, a kis méhecskéktől érkezett a jelzés. Azonnal indulok a Földre, hogy kiderítsem, mi lehet a gond! De hol lehet az űrhajóm kulcsa?

Sajnos Scottie elfelejtette, hogy hová tette az űrhajója kulcsát, de szerencsére a virtuális asszisztense rögzítette a mozgását a házban, így hamar megtalálta az és nyomban útnak is indult a Föld felé. Miközben fénysebességgel száguldott az I3-as galaktikus szupersztrádán, eszébe jutott, hogy szólnia kellene a barátainak is, hogy ők is siessenek a kis méhecskék segítségére, mert biztosan nagy bajban lehetnek. Scottie úgy elmélyedt a gondolataiban, hogy észre sem vette, hogy letért az útról és egy aszteroidamező közepére keveredett. Szerencsére gyakorlott pilóta volt, így gyorsan kikeveredett ebből a szorult helyzetből, sőt, még a barátait is volt ideje értesíteni közben és most már együtt robogtak a Föld felé.

Eközben Zizi a kazamaták mélyén aktiválta a kristályokat majd megérintette a terem közepén található kristálygömböt.

– Célzórendszer aktiválva! – szólalt meg egy gépi hang és Zizi hirtelen egy másik teremben találta magát.

– Testkövető funkció aktiválva! Űrtérkép betöltve! Kérem, jelölje ki a célpontokat a célzórobot segítségével!

– folytatta a hang.

Zizi hamar felismerte, hogy mit kell tennie és célbavette a robotmedvék űrhajóit, figyelve rá, Scottie és a barátai ne kerüljenek veszélybe. Sikerült is neki az ősi maja méhek titkos fegyverével megsemmisítenie a robotmedvék legtöbb űrhajóját, a megmaradt néhányat pedig Scottie és a barátai intézték el. A kaptár körül a réten mindenfelé roncsok heverték, kiemelkedett közülük a robotmedvék királyának füstölgő űrhajója. Zazi és Zümdiana Jones egy maroknyi elszánt harcossal elindult a roncsok felé, hogy végleg leszámoljon az ellenséggel. Zazi végül eljutott a vezérhajó irányítótermébe, ami középen kettétört a zuhanás erejétől. A robotmedvék királya valószínűleg megsérülhetett, mert a repedés túloldalán szikrázó fejjel folyamatosan azt harsogta: „Utánozás majomszokás!”, majd amikor megpillantotta Zazit megállt, vörösén felizzott a szeme és csak annyit mondott, „Majomszokás aktiválva!” Ezután pontosan ugyan azt kezdte el csinálni, mint Zazi, ha az előre vagy hátra lépett, vagy elfordult, akkor ő is azt tette. Zazi eszén azonban nem tudott túljárni! A kis trónörökös előbb belevezette a gonosz robotot a tűzbe, hogy jól felforrósodjon, majd egy vödör jeges vízbe, amitől az menten széjjelrepedt. Így a kis méhecskék végleg megszabadultak a robotmedvék királyától.